

Amabile Đusti
Imam trideset
godina... i tako
izgledam

Prevela s italijanskog
Gordana Breberina

Laguna

Naslov originala

Amabile Giusti

TRENT'ANNI... E LI DIMOSTRO

Copyright © 2014 by Amabile Giusti

License agreement made through Laura Ceccacci Agency
S.r.l.

Translation copyright © 2018 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Za one koji umeju da prepoznaju ljubav
gde god se ona nalazila.*

„Samo vas radi ja razmišljam i planiram.
Zar to niste videli? Zar je moguće da niste
razumeli moje želje?“

Džejn Ostin, *Pod tuđim uticajem**

---

* Prema prevodu Branislave Maoduš, Beograd, 2015. (Prim. prev.)

1

Devojka čije dupe liči na mandolinu od tikovine nosi svileni kanapčić sa šarom leopardovog krzna koji izigrava gaćice.

Pretura po frižideru, tražeći, između parčeta prilično bajatog sira i grozda paradajza, konzervu piva, zalepljenu za zid prekriven injem.

Zurim u nju dok mi kapak podrhtava od besa. Bolje da sam ostala u krevetu, ali kako čovek da spava kad se neko u drugoj sobi kreše tako da se zidovi tresu? Ogladnela sam kao vuk od sve te larme – treskanja vratima, prostačkog cerekanja, škripanja opruga kreveta i zavijanja visokog „ce“. Nisam, naravno, očekivala da zateknem urlatorku kako stoji ispred mog frižidera, gologuza, s nogama kao u žirafe i mojom ružičastom gumicom u kosi.

Drška lepotica, koja nema više od dvadeset pet godina, bori se sa zarobljenom konzervom gundajući nešto o potrebi da se *plepotopski flišidel* odledi.

Htela bih da kažem toj proklesoj radoznalici da ja odlučujem o tome kada ću i kako da se brinem o svojim

kućnim uređajima. I da dodam kako imam puno pravo da budem besna kô ris, da je zgrabim za okovratnik i išutiram napolje, budući da je ovo moja kuća, moj pod, moj frižider i moja gumica s Pepom Prasetom. Dobro, ne baš za okovratnik, pošto na sebi ima samo tange. Ali samo sam htela da vam dočaram situaciju. Umesto toga, ćutim, gutam psovke i posmatram je s gađenjem kao da je od organskog đubriva, gušeći se od gneva koji ne uspeva da izađe iz mene, pošto ga nadjačava jedno snažnije osećanje: užasno sam ljubomorna.

Tada gospođica koja ponosno pokazuje golo dupe pri-meti da nije sama u prostoriji i okrene se. Sise su joj od betona i tako visoko, maltene odmah ispod vrata.

Nažalost, i spređa je lepa. Ima vatrenocrvenu kosu ošišanu u savršeni paž, zelene oči, puna usta i snežnobe-
le zube, kao u reklami za pastu za izbeljivanje zuba.

Razume se da je mrzim.

Mrzim nju, mrzim činjenicu da je vodila ljubav s Lukom, mrzim njenu kritiku na račun mog frižidera i to što se šetka gola po kući i, pre svega, mrzim Luku.

Nisam iznenađena što ju je smuvao: on privlači pažnju. Sve žene bi htele da spavaju s njim, dok ga muškarci mrze, osim ako nisu gej, jer bi, u tom slučaju, i oni rado spavali s njim.

U ramenima je širok kao orman od mahagonija, ume-
sto usta ima kandiranu višnjju, donji deo leđa mu je kao na grčkoj statui, a oči su mu čas zelene, čas crne, u zavisnosti od raspoloženja i ugla pod kojim pada svetlo. Mnogo se smeje, i to senzualno, tako što zabaci glavu, posmatra svet oko sebe kroz trepavice i provlači ruku kroz neurednu kestenjastu kosu, dugu do potiljka, toliko gustu da je,

statistički gledano, on kriv što se najmanje sto pedeset muškaraca šetka naokolo bez dlake na glavi. Ukratko, Luka je prelep.

Moje prijateljice su u prvo vreme bile ubeđene da u stanu sve pršti od naših strastvenih susreta. Istina je, međutim, da sam, otkako živimo zajedno – punih šest meseci, što i nije tako malo – najintimnija bila s njim onoga dana kada sam, pošto mi je dojadilo da gledam kako se njegove gaće gomilaju u korpi za rublje u kupatilu, smogla snage da ih uzmem, jedne po jedne, hvataljkom za salatu i ubacim u mašinu pranje.

Gospođica za to vreme zgroženo posmatra smešnu crvenu pižamu koju mi je tetka Porcija poklonila za Božić i moju kosu nalik na čeličnu vunu.

„Imate li još neku *konzelvu* piva?“, upita mazno, izostavivši glas „r“ i pokazavši mi konzervu zarobljenu u ledenom bregu koji živi u mom frižideru.

„Drago mi je, ja sam Karlota!“, kažem impulsivno, bezmalo histeričnim tonom.

U tom trenutku stigne Luka, takođe maltene go: na sebi ima samo pripijene gaćice, čiji sadržaj i više nego jasno pokazuje da je raspoložen da se opet malo zabavi.

Mislim da zaslužujem malo više uvažavanja, pa ga prostrelim pogledom. Ali on ne obraća pažnju na mene: nasmeši se ženskoj i mahne joj rukom kao da kaže: „Dođi, lutkice, zabava još nije gotova.“

Ona se smeje, kliberi, podseća me na kokošku, na hijenu, pretvara se da se opire, da beži, a onda mu spusti ruku na *onu stvar*, kao da uzima mikrofon u lokalu s karaokama.

Da smo u kuglani, oboje bih ih oborila iz prvog bacanja kugle. Mrzim ih i verovatno počinjem da emitujem

radioaktivne talase, pošto se Luka, kome njena ruka i dalje čvrsto steže *mikrofon* u gaćama, trgne, okrene prema meni i uzvikne: „A što si ti ustala?“

Kakvo je to pitanje! Htela bih da ga zgromim, zajedno s tom njegovom droljicom sa kanapčetom u dupetu... ali ga samo ćutke streljam pogledom dok se naginje kako bi odvojio konzervu od leda. Ona pusti *mikrofon* i sedne na sto. Krene da klati kilometarskim nogama, besramno pružajući stopalo ka njemu, kao da ja uopšte nisam tu.

„Možda vas u susednom bloku nisu čuli“, prokomentarišem kroz stisnute zube. „Možeš li da dignesh guzicu odatle? Tu doručkujem, a nemam dovoljno asepsola.“

Prostakuša koja ne ume da kaže „r“ i dalje ne obraća pažnju na mene. Smeje se, igrajući se stopalom. Sad ću da joj ga odsečem nožem za meso.

Luka joj pruži konzervu, pa protrlja promrzlu šaku.

„Sirota moja Karlota“, promrmlja, „sutra moraš rano da ustaneš, a zbog nas ne možeš da spavaš.“

Priđe mi i zagrlji me, što često radi u šali, stegne mi ramena i malo me odigne od poda, što nije nimalo teško, budući da nisam ni džin, niti bokser teške kategorije.

Zaboravivši da mu je donji deo tela prilično čio, pritisne me na nezgodnu nabreklinu. Žmarci mi prođu kroz telo. Ali ne popuštam, tobože zgrožena, udarim ga pesnicom ne bih li se oslobodila. Luka me poljubi – u usta, ali ovlaš, brzo, kao neko dete – i nepoznata devojka se ukoči i upilji u mene ubilačkim pogledom.

Sada mi je nje maltene žao.

Htela bih da je upozorim kako Luka nije njeno vlasništvo i objasnim kako će joj, posle drugog noćasnog tucanja,

možda dozvoliti da se brzo opere na bideu, a da će je se onda otresti onako kako se istresa stolnjak pun mrvica.

Što se toga tiče, Luka je grozan. Ima zbirku raznobojnih prezervativa različitih ukusa u fioci noćnog stočića i devojkama koje je zaveo nikad ne pruža drugu šansu. Sutra se neće više sećati ni kako izgleda ova ridokosa mačkica, neće je pozvati telefonom i neće je tražiti, a mene će terati da izmišljam glupe izgovore kad ona bude zvala kako bi zakazala drugi sastanak.

Luka je u krevetu neka vrsta Paganinija, kod njega nema ponavljanja.* Bar ne sa istom ženom.

Kad me spusti, nakon što mu je sadržaj gaća potpuno splasnuo, ja ga opet volim. Iskreno govoreći, ja ga uvek volim. Ukratko, ja obožavam Luku. Ali to je tajna koju ne nameravam da mu otkrijem. Pretvaram se da me njegovo prisustvo uzbuđuje isto koliko i prisustvo mermernog amora na fontani u bašti moje majke. Nikad neće saznati da sam svom jastuku nadenula ime Luka i da ga cmačem, nameštam i gnječim, da radim s njim isto što bi neka devojčica radila s plišanom igračkom. Nikad neće saznati da ne izlećem iz svoje sobe besna kao ris zato što ne mogu da zaspim, nego zato što me razdire bol, zato što me muči pomisao da se muškarac mojih snova valja po bračnom krevetu sa ženom koju je upravo upoznao.

Radije mu pokazujem svoju veselu, smešnu, namrštenu, brbljivu i luckastu stranu. Tako ga zavaravam i skrivam od njega surovu istinu: želim ga onako kako žedna biljčica želi

---

* Kad je kralj Karlo Feliks tražio od Nikola Paganinija (1782–1849) da izvede na bis jednu od kompozicija koje je svirao na koncertu u Đenovi, Paganini je navodno odgovorio: „Paganini ne ponavlja!“. Pošto je improvizovao, čuveni violinista nije mogao da mu ispuni želju. (Prim. prev.)

mlaz hladne vode. Otkako je on tu, osećam se ispunjeno. Život mi ispunjavaju njegov užasni nered, smeh, oštar miris cigara koje puši, ritmično štektanje njegove tastature i prizor njegovog izvajanog tela, koje pokazuje bez ikakvog ustezanja, kao da sam ja ženka koker španijela, a ne žena koja ima oči, hormone i srce. Seks između nas dvoje je zabranjen, ali to ništa ne menja, pošto ga ja ludo volim.

Moj večerašnji gnev verovatno ima veze i sa seksualnom frustriranošću. Ne pamtim kad sam poslednji put vodila ljubav.

Moja majka tvrdi kako sam previše *lenja*, kako treba da se trgnem, skratim suknje, jer ovako više priliče časnim sestrama, i konačno se *otvorim*, a budući da je posredi žena koja je posle dvadeset pet godina braka imala vanbračnu vezu sa svojim učiteljem salse, čini mi se da je to pouzdan savet. Ali šta da radim kad muškarci s kojima sam izlazila ne bude u meni erotske misli? Šta da radim kad mi je um, dok me ljube, odsutan i razmišlja o računu za telefon, i što njihov dodir izaziva kod mene samo jednu instinktivnu reakciju: udarac kolenom u muda?

Luka me potapše po obrazu, ali ga panterka odmah ščepa oko boka. On je se oslobodi onako kako pokisli pas stresu sa sebe kapi vode.

„Biću dobar. Idi da spavaš, leptiriću“, obećava mi.

Nema sumnje da se nas dvoje volimo. Samo ne spavamo zajedno.

Odlazi sa onim svojim prekrasnim leđima i gaćicama koje su tu, ali kao da nisu.

Gospođica je u međuvremenu shvatila da nešto nije u redu, ona uopšte nije glupa. Okleva, ali se ukoči kad joj on odgurne ruku.

Vidim kako nestaju u sobi, i mada sam sigurna da će dati sve od sebe ne bi li ispunio obećanje, osećam se smešteno, besna sam, savladava me ljubomora, koja me izjeda, zbog koje sam osorna i mrzovoljna.

Kopam po ostavi i pronalazim samo jednu čokoladu *riter šport*. Rekla bih, na prvi pogled, da je tu otkako sam se uselila pre pet godina, ali nije važno, pojela bih je i da je punjena malterom. Zatvaram se u sobu sa svojim pleonom. Besno grickam čokoladu, kao da bih htela da iskalim sav gnev na njoj. Ljutito je gutam i kažnjavam varenjem. Nije isključeno da ću za dva-tri sata i sama biti kažnjena napadom kolitisa.

Sedam na rub kreveta, naspram ogledala na ormanu, i posmatram se. To sam ja, hronično nesigurna i kompulzivno sarkastična Karlota Lijeti, stručnjak za gafove i slične pehove.

Za nekoliko meseci punim trideset godina, nemam momka, pa čak ni prijatelja sa svim koristima koje to donosi, upravo sam ostala bez posla manje unosnog od prošnje, sutra treba da izdržim razgovor za posao kao da sam tek diplomirala i imam bubuljicu na nosu.

Zbog svega toga, ponovo zagrizem čokoladu. Bubuljice su simptom mladosti, nemam ništa protiv da mi izbiju još dve-tri. Bolje da imam bubuljice nego bore oko očiju.

Nasmešim se samoj sebi i dvadesetak borica mi se iscrta oko očiju. Prokletstvo. Sve je tu. Čak mi se čini da imam i nekoliko dlačica više u nosu. A uši? Da nisu slučajno porasle? Kažu da se sa starenjem uvećavaju. Jedina mi je uteha što će mi grudi duže odolevati sili gravitacije, budući da imam dve nezrele kajsije umesto sisa. Na kraju

će, međutim, i one popustiti. Sve će se obrušiti i dupe će mi se spustiti do gležnjeva.

Tačno je da je vreme surovo. Ne bojim se godina koje prolaze, oduvek sam najvatrenija pobornica teorije da čovek mora da ostari ako hoće dugo da živi.

Ne bojim se samog vremena: užasava me vreme koje nije ničim ispunjeno. Strašno je kad ono prolazi, a ja nemam ništa, nisam stvorila ništa što bi ostalo iza mene kao trag. Ukratko, pomisao da sam na pragu tridesete, a sedim u smešnoj pižami i jedem čokoladu kojoj je istekao rok, posmatrajući svoje lice koje se raspada, dok se čovek koga volim odnosi prema meni kao prema fikusu.

Želja da se osmehnem splasne.

Kamo sreće da mi tako splasne i kosa! Klupko hirovitih uvojaka, u nekoj neodređenoj boji između kestenjaste i narandžaste, izvršilo je državni udar na mojoj glavi. Ono ima samo jednu dobro stranu: čini se da sam viša nego što zaista jesam. Da stavim cilindar, bila bih Naomi Kembel do brade.

Progutam poslednju kocku čokolade i oližem jagodicu prsta. U želucu osetim oštar bol, kao da sam popila gutljaj lave.

Ovako protiču sve moje večeri.

Na oglas koji sam dala u novinama javilo se samo troje ljudi, nisam imala mnogo izbora.

Prva se pojavila devojkica obučena kao deca cveća. Čim je ušla, krenula je da kritikuje nameštaj i položaj kreveta, zato što su, po njenim rečima, u opasnoj suprotnosti sa pravilima feng šuija. Tih nepunih pola sata koliko je

ostala, pre nego što sam joj rekla da se gubi, trabunjala je o zelenim zmajevima, belim tigrovima, crvenim feniksima i kornjačama.

Drugi je bio četrdesetogodišnjak koji je zaudarao na trulu travu i koji mi je uporno merkao zadnjicu, čak i dok je govorio o svojoj ljubavi prema pravljenju skulptura od živica. Sigurna sam da ih sve potkresuje u obliku dupeta.

Treći je bio Luka.

Odlično se sećam tog divnog i prokletog jutra kada je ušao u moj život. Bilo je leto i čak su se i misli topile zbog vrućine. Bila sam u stanju blage depresije, bez prebijene pare, bez posla, bez muškarca. Kad se bolje pogleda, nije bilo mnogo drugačije nego danas. Moje najbolje prijateljice bile su na odmoru, ceo grad je bio na odmoru, ja sam jedina u celom Rimu čamila u stanu na poslednjem spratu, gde sunce prži i guli zidove. Na televiziji su reprizirali neku emisiju, sećam se, kao kroz maglu, guskica u bikiniju i savršeno isfeniranog voditelja. Nisam gledala program: izigravala sam bezobličnu masu na trosedu. Neko utapa bol u nuteli, neko u šlagu u spreju, a neko se kljuka keksom. E pa ja kad klonem duhom, jedem maslinke bez koštica. Ležala sam na trosedu u šorcu i majici, stezala teglu s maslinkama i razmišljala o besmislenosti svog života kad se Luka pojavio.

Da se razumemo, nije se stvorio u sobi. Zvonio je na interfon, kucao na vrata i rekao: „Dobar dan, pročitao sam oglas u novinama, moram da razgovaram s tobom.“ Ipak je „pojavljivanje“ prava reč.

Pojavio se, dakle, na tom sasvim običnom pragu, pretvorivši ga u najživopisnije mesto u univerzumu. Kunem se da sam na tren videla kako na odmorištu pupi hibiskus,

kako se s tavanice spušta vodopad orhideja i rajsku pticu koja je cvrkutala neku egzotičnu melodiju. Koliko sam ja bila bleđa, toliko je on bio preplanuo. Nosio je farmerke poderane na kolenima i belu majicu, maslinasto zeleni ranac prebačen preko ramena i platnene patike razvezanih pertli. Uputio mi je osmeh koji sam poželela da mu odgrizem s lica.

Stajala sam i zurila u njega kao neka glupača, kao da me je pogodio grom, s maslinkom upravo ubačenom u usta, malo razmaknutih usana u obliku slova „O“ od iznenađenja i nelagodnosti, i s jednom jedinom jasnom mišlju u zbrci koja je vladala u mojoj glavi: da li sam izdepilirala prepone?

„Je l' sve u redu? Da li si dobro?“, upitao me je posle pola minuta, naglašavajući polako svaki slog, kao da razgovara s nekom gluvom staricom.

Nisam uspela da odgovorim, pošto je prokleta maslinika, zaprepašćena isto koliko i ja, rešila da mi se zabije u grlo, posle čega je odabrala pogrešan put, pa sam se zagrcnula. Zanjakala sam kao magarac, a Luka je bacio ranac na zemlju, obgrlio me oko ramena, stegao me rukama oko grudi i protresao kao krpenu lutku.

Ukratko, naš prvi susret će ući u istoriju kao trenutak u kome je malo nedostajalo da se udavim maslinkom i u kome se Luka pobrinuo da je ispljunem na tepih.

„Sreća tvoja da umem da primenim Hajmlihov zahvat“, primetio je, gledajući me onako kako bi korporativni advokat – koji nikad nije uzeo u ruke ništa osim ajpeda – gledao seljaka koji je upravo pomuzao kravu.

„Hajmlih? Čarobni frulaš?“, promrmljala sam, između dva napada kašlja i jednog hropca trljajući bolni stomak, dok mi se pljuvačka slivala niz bradu.

„Tamo se pominje Hamelin. Ali bolje da sedneš. Gde ti stoje čaše? Hoćeš malo vode?“

Onda me je pljesnuo po leđima, doneo mi vodu kao da sam ja njegova gošća, osvrnuo se malo oko sebe, rekao nešto duhovito u vezi sa buđavom kruškom koja je nedeljama stajala u činiji za voće i pitao me da li je soba još slobodna.

„I te kako“, odgovorila sam promuklim glasom.

„Hoćeš li da mi je izdaš?“

„Odmah ću ti je izdati!“

„Odlično. A ugovor?“

„Ugovor? Kakav ugovor?“

„Pa o najmu.“

„Ah, da, najam, naravno.“

„Ne tražiš preporuke? Mogao bih da budem neki manijak, lopov, šta ja znam...“

Htela sam da mu odgovorim kako su njegove preplanule podlaktice dovoljna preporuka i kako mi pored takvog osmeha, očiju, šaka i kolena ne trebaju druge, ali sam se bojala da ne delujem kao neka napaljena guska. Bilo mi je bolje da se priberem, da se ponašam kao profesionalna stanodavka kojoj je potpuno svejedno što je njen novi stanar super frajer.

„Da, naravno, spremala sam se da ga napravim“, izjavila sam važno, ali ne mnogo ubedljivo, budući da sam i dalje kašljala i da su me bolela rebra.

Otkrila sam da radi u disko-baru i pravi najbolje koktele u Rimu, da je pre toga radio sve i svašta i mnogo puto-
vao i da u slobodno vreme piše. Knjige. Ozbiljne stvari. Hteo je da postane romanopisac. Po mogućstvu slavan.

Skleпали smo nekakav ugovor, platio mi je tri meseca unapred i rukovali smo se. U međuvremenu smo postali dobri prijatelji. Nažalost, samo prijatelji.

On je prijatan, zabavan i veseo momak. Dobro, trudi se i previše da potvrdi poznatu teoriju o muškarcu grabljivcu, ali sam ja uverena da se u njemu, u suštini, krije nežna dušica. Ima samo jednu manu: koristi žene kao papirne maramice. Ako se zanemare ta vrlo ružna navika i postatomski kaos u njegovoj sobi, odličan je cimer.

Ja, međutim, skoro svako veče patim dok se on zabavlja u drugoj sobi. Jednom sam mu rekla: „Imaš trideset dve godine! Zar ne misliš kako je vreme da počneš da se ponašaš kao odrasla osoba i probaš da se zaljubiš? Bar bi se po stanu šetkalo jedno isto dupe.“

Odgovorio mi je nasmešivši se i slegnuvši ramenima: „Ljubav ne postoji, Karlota. To je budalaština za tinejdžere ili, u najboljem slučaju, izlečiva bolest. Upravo zato što nisam više klinac, odgovorno ti tvrdim da sam sreo mnogo žena, ali mi srce nije poludelo ni za jednom od njih i nikad nisam pozeleo da gledam neku kako spava pored mene ili da je slušam kako mi priča o nečemu. Ja samo hoću da ih kresnem. A onda svako ide svojoj kući.“

Uvek je tako otvoren. Nikad ga nisam čula da kaže „vođenje ljubavi“.

Iznenada mi se učini da čujem galamu s druge strane vrata i shvatim da je to ljutiti monolog devojke koja je upravo dobila nogu. Slušam njene korake na parketu i poneki komentar na račun muškalaca koji su najobičnije svinje. Nesumnjivo je u pravu. Ne mogu reći da nema razloga da

se oseća poniženo, ali osećam sebičnu radost zato što je izbačena. Dozvoljavam joj čak da odnese moju gumicu za kosu, samo da što pre nestane zajedno sa svojim tangama nalik na konac za zube.

Luka se tušira i ja već zamišljam baru koju će napraviti i otiske njegovih mokrih stopala po celoj kući. Ali nije važno. Sada ću moći da spavam. U stvari, cela zgrada će moći da spava.

Dok ležem i zatvaram oči, začujem kuckanje na vratima. Sekund kasnije Luka uđe sa peškirićem obmotanim oko bokova. Ma je li on toliko glup ili se samo pravi? Zar sam ja za njega stvarno isto što i noćni stočić? Dovoljno je da mu vidim ručne zglobove pa da sva usplamtim, a kamoli laktove, ušne školjke...

„Spavaš li?“, upita me toliko glasno da bih ga čula čak i da sam već u Morfejevom naručju. Ne sačeka moj odgovor, samo uđe i tačka, dok se sa njega cedi voda: podseća me na Palčića koji za sobom ostavlja kapi vode umesto mrvica hleba. „Hoću da ti poželim sreću na razgovoru za posao, pošto se možda nećemo videti. Malo ću duže da spavam kako bih posle pisao.“

„Hvala“, kažem mu dok mi kvasi krevet.

„Izvini zbog galame, ali znaš kako je...“

„Ne, ne znam kako je“, primetim, budući da sam posle više od godinu dana potpunog uzdržavanja od seksa maltene devica.

„Prestroga si. Treba da izađeš s nekim.“

Gleda me s čudnim sjajem u zenicama dok mu voda kaplje s kose na moj jastuk, preteći da izazove kratak spoj ako padne na kabl noćne lampe.

„Pa da me izbaci ovako kako si ti izbacio gospođicu Savršeno Dupe? Neka, hvala, ne želim to.“

„Mogla bi da dovedeš nekoga ovamo, pa da onda ti njega izbaciš.“

„Nikad nećeš poželeti da se neka duže zadrži, jelda?“

„Ne!“, uzvikne on zbunjeno. „To mi se nikad nije desilo!“ O tome govori s gnušanjem, imam utisak da bi radije progutao živu bubašvabu. „Ako ženama daš prostor, one krenu da se šire, nije im više dovoljan samo seks, traže i pažnju.“

„Podsećam te da sam i ja žena.“

Malčice sam iznervirana, ne zato što je uvredio kategoriju kojoj pripadam, već zato što razgovara sa mnom kao da sam neki njegov ortak iz bara. Još malo pa ćemo se kladiti ko ima dužeg pitona, a možda ćemo se i nadmetati u podrigivanju.

„Ne, ti nisi žena. Ne u tom smislu.“

„Hvala na komplimentu.“

„Budalice!“

Primakne mi se i peškir se pomeri, otkrivši njegove famozne *genitalije* i delić zadnjice; on ih pokrije smejući se, pa me zagrli. Nije ni svestan koliko me to boli i koliko bih želela da mu dokažem kako sam žena u svakom smislu.

Srce mi kuca kao ludo i zato kašljucam kako ga Luka ne bi čuo i tako shvatio da pripadam gomili sentimentalnih devojaka koje se ne bi zadovoljile seksom i ne bi volele da se obuku navrat-nanos i sjure niz stepenice zgrade psujući, već bi tražile milion znakova pažnje.

Gledam ga, njuškam iz daljine, ponašam se kao pas koji traži tartufe. Miriše na sapun i vlažan je kao neka

alga. Prokletstvo! Mislim da ga volim. Možda bi bilo bolje da se iseli.

Nadam se da ću sutra dobiti posao, nadam se da će me poslati na put oko sveta ili da će tražiti da rmbam noću, pa tako neću biti kod kuće dok se on bude valjao sa ženskama u krevetu. Možda mogu da stavim zvučnu izolaciju. Ne, patila bih čak i kada ih ne bih čula: bilo bi mi dovoljno da ih zamišljam.

Odgurnem ga po ko zna koji put, pretvarajući se da mi ide na živce, a zapravo gorim od ljubavi i žudnje. Luka ustane, protegne se, saopšti mi da mu se spava. Izađe pevušeći. Uzdahnem i ugasim svetlo. Zaspim kasno, sa ukusom čokolade na jeziku.